

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDELNÍČEK

70 let

od posvěcení kostela sv. Urbana v Zábřehu

Listopad 2018

Oslava 70. výročí posvěcení kostela v Zábřehu

V kostele byly vystaveny fotografie z událostí uplynulých let

Po mši svaté bylo i malé pohoštění

SLŮVKO FARÁŘE

Moje první setkání s obyvateli Prajzské.

Milí farníci, dušičkový měsíc vybízí k zamyšlení se nad tzv. posledními věcmi člověka. Proto dávám prostor osobě, která má s nimi zkušenost.

PKF

Moje první služební návštěva na Prajzské v roli dvojí sestry, řeholní a zdravotní v rámci mobilního hospice, nebyla snadná. O to víc, když jsem musela čelit rozporuplnému postoji rodiny, která si sama vyžádala naší službu pro umírajícího tatínka, ale o umírání a smrti zakázala před ním hovořit.

Přijela jsem tam k úvodní návštěvě s lékařkou. Jelikož mě v autě zdržel služební telefon (řešila jsem akutní potíže s maminkou sedmiletého umírajícího chlapečka), zazvonila jsem u dveří pár minut po té, co vstoupila lékařka. Dcera pacienta mě uvítala slovy, které jsem skutečně nečekala: „Nemohu Vás pustit dovnitř, dokud si nesundáte ten váš obleček, nebo alespoň ten šátek na hlavě (myšleno řeholní oděv).“ Já zas nemohla odpovědět jinak, než jasným postojem, že hábit ani jeho součást sundávat nemíním a objasnit, že jsem v tuto chvíli především zdravotní sestrou, která má v tyto dny pohotovost a tedy nese odbornou zodpovědnost v péči o tatínka, měla bych jej tudíž vidět. Nicméně je třeba si o našich pravidlech péče promluvit, případně objasnit přístup a konkrétní postoje rodiny v dané situaci.

Dcera tedy svolila, že mohu vstoupit do obýváku, nikoli však k pacientovi, který byl v jiném patře. Tam už byla naše doktorka s druhou dcerou, která je také zdravotní sestrou a pracuje na Jednotce intenzivní péče v jedné z ostravských nemocnic. Ve výrazu její tváře byla značná nevole, že vstupují do jejich domu. Pobídla jsem je, aby zkusili popsat, proč je pro ně tak těžké, že jsem přijela právě já, jediná řádová sestra v celém týmu. Dověděla jsem se, že jsou hluboce věřící rodina (?!) a zdravotní stav jejich osmapadesátiletého otce se velmi rychle začal zhoršovat, aniž by byl schopen se na svoji situaci adaptovat. Hodně se trápí, proto nechtějí, aby se dověděl pravdu, jak na tom skutečně je, to by se určitě psychicky zhroutil. A vidět ve svém domě řádovou sestru by pro něj znamenalo, že už je to zlé a že se smrt blíží. Tohle že prý svému otci udělat nemohou. Stejně tak prosí, aby lékařka sdělila tátovi, že jsme pouze domácí péče, ať o hospicové péči pomlčí... Jejich rozhodnutí mu vytrvale lhát bylo

neprůstředné i při přímém dotazu, jestli by ony chtěly, pokud by se ocitly v podobné situaci, aby jim nejbližší rodina lhala. To by určitě nechtěly, ale u tatínka je to prý jiné (?!). S lékařkou jsme zvolily kompromisní postup: na ošetřovatelské návštěvy v příštích dnech mohou teoreticky jezdit jiné sestry, ale o víkendu je nutné, aby byly v kontaktu se mnou a přeže mně s lékařkou. Nutnou medikaci může podat a aplikovat dcera z titulu své profese. Nicméně pokud nesdělí tatínkovi skutečnost, že je v péči mobilního hospice i s pravidly naší péče (že neléčíme, pouze zmírňujeme příznaky, které základní onemocnění sebou nese, a komplexně doprovázíme v terminální fázi života), pak budeme nuceni naši péči odmítnout.

Dcery během víkendu tohle šalamounsky zvládly. Ostatně lež o běžné domácí péči by měla jen krátké nohy, když se stačilo podívat z okna a přečíst nápis na autě MOBILNÍ HOSPIC. Kvůli tomu, abych nepřišla, aby se ani sousedé nedovtípili díky přítomnosti řádové sestry, že soused má „na kahanu“, dokázaly dcery tropit nemalé kousky. Raději si dojely pro potřebné léky a pomůcky do našeho sídla v Ostravě, než abych se znovu objevila před jejich vraty, natož v domě samotném.

Po víkendu jela na ošetřovatelskou návštěvu naše vrchní sestra. Vyžádala si, že by ráda promluvila s pacientem o samotě. Pacient evidentně nastalou situaci uvítal a s velkou naléhavostí prosil naší kolegyni, aby mu pravdivě řekla, jak na tom je. Tuší, že je to jinak, než jak mu všichni tvrdí. Vlastně jí zkoušel, jestli mu bude také lhát. Věděl totiž jisté skutečnosti o svém zdravotním stavu, aniž by věděla rodina, že ví. Svoji pravdivostí se kolegyně podařilo vytvořit důvěrnější vztah k našemu týmu. Nicméně byl to ještě běh na dlouhou trať k tomu, aby pacient dospěl přes nutné etapy ke kýženému smíření. Vzhledem ke každodennímu zhoršování celkového stavu čas přímo kvapil. O to bolestivější byla skutečnost, že dcery si naši vrchní vzaly „na kobereček“, neboť celý rozhovor s pacientem bedlivě vyslechly přes „chůvičku“, která byla u pacienta, aniž by on sám o tom věděl. Vyčetly jí její slova a žádaly, aby šla k pacientovi znova a svá tvrzení vzala zpět. Šla k němu znova, ale zpět nic nevzala a ke „lži“ se nesnížila.

Týden běžel dál a starost o pacienta už šla tak trochu mimo mne, když jsem jezdila k jiným nemocným, kde moji přítomnost rodina naopak s povděkem vítala. Jen jsem se dovídala od kolegyně, jak onen pacient slábne a pomalu ztrácí i jasné vědomí. V sobotu jsem zavolala tamějšímu faráři, zda by mohl nějak neformálně za pacientem zajít. K údivu mi oznámil, že právě přijel od zmíněné rodiny s tím, že pacientovi udělil

svátost nemocných v posledních minutách jeho života, kdy už byl v kómatu.

Je dobře, že odešel posílen touto svátostí, ale je velká škoda, že mu byla odepřena příležitost se vědomě připravit na setkání s Bohem ve chvíli smrti. Často se stává, že s přijetím smrti, tedy konečností života má více problém rodina, než samotný pacient. Nejenže se nechce pouštět do rozhovoru s nemocným o jeho obavách ze smrti a nechávají jej samotného, izolovaného a odříznutého tam, kde právem očekává důvěrnou upřímnost, ale nechce k němu pustit ani osoby, které by se svým férovým postojem k pravdě mohly být podanou rukou v situaci jeho vnitřního trápení nebo i duchovní osoby (kněze či řádovou sestru), které už svou přítomností mohou být zprostředkovateli blízkosti Boha a jeho milosrdenství.

SF

VE ŠKOLE JEŽÍŠOVĚ

Téma setkání:

Život ze svátostí

Téma cyklu:

Mé místo v církvi

Termín setkání:

Čtvrtek 15. listopadu 2018

Čas a místo setkání:

18:20 ve Farním sále

Písmo svaté:

- Jan 15, 5 Beze mne nemůžete dělat nic
- Jan 7,37-39 Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně
- 2 Sol 3,1-5 Pán je věrný, on vás posílí
- Žd 13,20-21 Bůh ať vás posílí, abyste konali Boží vůli
- Mt 28, 18-20 Křest
- Sk 1, 4-5.8 Břimování
- 1 Kor 11,23-29 Eucharistie
- Lk 22,17-19 Eucharistie a kněžství
- Mt 19, 5 Manželství
- Jan 20, 19-23 Svátost smíření
- Jakub – 5,14-15 Pomazání nemocných
- Jan 6,27 – 59 Eucharistická řeč

KDYŽ SE ZDÁ, ŽE BŮH, TVŮJ PŘÍTEL, JE DALEKO

*Budu očekává Hospodina,
ačkoli skryl tvář před domem Jákobovým,
s nadějí budu na něho čekat. (Iz 8,17)*

Pokud se nám v životě daří, je uctívání Boha snadné. Nicméně okolnosti našeho života nejsou vždy příjemné. Co se s naším uctíváním děje pak? Co bude s námi, když se zdá, že Bůh je od nás vzdálen velmi daleko?

Nejhlubší projev naší osobnosti se ukáže, když chválíme Boha navzdory bolesti, když mu děkujeme během zkoušky, když mu důvěřujeme během pokušení, když se mu poddáme, ačkoli trpíme, když ho milujeme, ačkoli se zdá být tak vzdálený.

Veškerá přátelství prochází zkouškou. Jsme-li Božím přítelem, nebudeme mít vždy pocit, že Bůh je nám nablízku. V každém přátelství je čas blízkosti a čas vzdálení. Bud' nás dělí fyzická vzdálenost, nebo prostě spolu v danou chvíli nemůžeme mluvit. I když je přátelství s Bohem velmi důvěrné, kyvadlo se stejně bude houpat ze strany na stranu. To je situace, kdy uctívání Boha není vůbec lehké. Pokud má naše přátelství vyzrát, Bůh jej vyzkouší obdobími zdánlivého odloučení. Tehdy se nám bude zdát, že nás opustil nebo na nás zapomněl.

Víme, že kromě Ježíše dosáhl nejhlubšího přátelství s Bohem z lidí král David. Právě on si často stěžoval ve svých žalmech, že Bůh je od něj daleko. Bůh samozřejmě Davida ve skutečnosti neopustil a neopustí ani nás. Opakovaně slíbil: „*Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.*“ Bůh nám však neslíbil, že vždy budeme vnímat jeho přítomnost. Bůh dokonce přiznává, že někdy před námi skrývá svou tvář. Jsou chvíle, kdy se nám zdá, že se z našeho života prostě vytratil. Klademe si otázku, jak dlouho tato duchovní deprese potrvá. Dny? Týdny? Měsíce? Skončí někdy vůbec? Jakoby se naše modlitby pouze odněkud odrážely. V naprostém zoufalství voláme: „*Co se to se mnou děje?*“

Ve skutečnosti se s námi neděje vůbec nic. To prostě patří ke zkouškám a zraní našeho přátelství s Bohem. Každý křesťan tím musí projít a zpravidla opakovaně. Je to bolavé, zneklidňující, ale naprosto nezbytné.

Jestliže se zdá, že Bůh je daleko, můžeme si myslet, že se na nás hněvá, nebo že nás trestá za nějaký hřích. Ano, hřích nás skutečně zbavuje důvěrného přátelství s Bohem. Neposlušností, spory, přepracovaností a jinými hříchy zarmocujeme Boha. Často však tento pocit opuštěnosti a odcizení nemá s hříchem nic společného. Je to zkouška víry, kterou musíme všichni projít. Otázka zní: Budeme Boha milovat, důvěřovat mu, poslouchat a uctívat ho i tehdy, když nebudeme nijak prožívat jeho blízkost a když nebude žádný viditelný důkaz, že v našem životě jedná?

Ano, Bůh chce, abychom jeho přítomnost vnímali. Víc mu však jde o to, abychom mu důvěřovali. Bohu se líbí především víra, nikoli pocity. Chvíle, kdy naše víra prochází zatěžkávací zkouškou, nastávají tehdy, když se nám život

rozpadá a my Boha nikde nevidíme. Jak máme chválit Boha, když nechápeme, co se v našem životě děje a když Bůh mlčí? Jak s ním během krize zůstat ve spojení, když chybí jakákoli komunikace, a když jsou naše oči plné slz?

Řekni Bohu přesně to, co cítíš. Vylíš před ním své srdce, vyjádří jakýkoli pocit, který právě máš. Bůh zvládne naše pochybnosti, hněv, strach, zármutek, zmatek i naše otázky.

Soustřed' se na to, kdo je Bůh - na jeho neměnnou podstatu. Bez ohledu na okolnosti, bez ohledu na to, jak se cítíš, drž se Božího neměnného charakteru. Připomínej si, že Bůh je dobrý, miluje mě, je se mnou, ví, čím procházím, není mu to jedno a má pro můj život dobrý plán.

Věř Bohu, že splní svá zaslíbení. V dobách duchovního sucha musíme trpělivě spoléhat na Boží zaslíbení. Nesmíme se nechat ovládnout svými pocity a emocemi. Přátelství založené na pouhých emocích je opravdu velmi mělké.

Připomínej si, co Bůh pro tebe již udělal. Bůh si zaslouhuje, abychom ho po zbytek našeho života neustále chválili a děkovali mu za to, co pro nás Ježíš učinil na kříži. To je nejhlubší důvod k uctívání. Zapomínáme na kruté detaily velké oběti, kterou Bůh pro nás podstoupil. Naše povrchnost vede k samolibosti.

Před ukřižováním Ježíše svlékli a zbičovali k nepoznání, vysmívali se mu a ponižovali ho, korunovali ho trním a pohrdavě na něj plivali. Bezcitní muži ho týrali a zesměšňovali a jednali s ním hůř než se zvířetem. Když již kvůli značné ztrátě krve téměř upadl do bezvědomí, přinutili ho, aby vlekl těžký kříž vzhůru na kopec. Přibíli ho na něj a nechali ho na něm pomalu umírat mučivou smrtí. Posměváčci, kteří tam postávali, ho zahrnovali nadávkami, vysmívali se jeho bolesti a žádali, aby prokázal, že je Bůh. Když Ježíš vzal na sebe veškeré hříchy a všechnu vinu lidstva, Bůh Otec se odvrátil od té děsivé podívané a Ježíš v absolutním zoufalství zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Ježíš se mohl zachránit, ale pak by nemohl zachránit nás.

Žádná slova nestačí k vyjádření té temné chvíle. Proč Bůh dopustil tak hrozné utrpení? Učinil tak, abychom my nemuseli po smrti na věky trpět a abychom mohli na věky sdílet jeho slávu. V Bibli čteme: *Toho, který nepoznal hřích, se kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.*

Ježíš se vzdal všeho, abychom my mohli mít všechno. Zemřel, abychom mohli žít na věky. Už to samo stačí, abychom měli důvod neustále mu děkovat. Otázku, zač mu mám být vděčný, bychom si už nikdy neměli položit.

Jak jsme prožívali růžencový měsíc říjen ?

V Zábřehu

Oroduj za nás.....

V podvečer po celý měsíc říjen se schází společenství zábřežských žen v kostele sv. Urbana, aby se modlily posvátný růženec k Panně Marii.

Každá z nás věnuje tuto modlitbu na daný nebo na vlastní úmysl.

Denně jiný růženec, mariánská píseň, modlitba za lidové misie a rozloučení mariánskou modlitbou.

Domů odcházíme s dobrou náladou a těšíme se, že na závěr měsíce se sejdem všechny v místní cukrárně Madel.

M. B.

V Dolním Benešově

Modlitba růžence před každou mší svatou je odedávna samozřejmostí. Každou neděli v růžencovém měsíci říjnu se však odpoledne ve 14 hodin scházeli farníci k modlitbě tzv. Biblického rozjímavého růžence.

1. neděli se předříkával růženec radostný, 2. neděli růženec světla, 3. neděli bolestný a 4. neděli slavný růženec.

Co je biblický růženec?

Čím se liší od každodenního růžence?

U růžence, který se běžně modlíme, připadne ke každému desátku jedno tajemství ze života Ježíše Krista

U Biblického růžence je tomu jinak. Každé tajemství včetně tajemství světla je v něm připomenuto deseti citáty, které se k němu vztahují na různých místech Písma svatého. Je to vlastně růženec s deseti podobami téhož tajemství v každém desátku.

Při růžencových pobožnostech zpíváme píseň č. 814 z kancionálu. Na začátku úvodní sloku a před každým desátkem tu sloku, která se váže k danému tajemství. Růženec je zakončen závěrečnou slokou, která je pro všechny druhy růženců společná. Je-li přítomen kněz, bývá přítomným na závěr uděleno svátostné požehnání.

V první lavici sedává zpravidla 5 předříkávajících, z nichž každý přednáší jeden desátek.

Marie ohřálová

Světci - více, či méně známí

Sv. Leopold Pius 15. listopadu, připomínka

Postavení: markrabě

Úmrtí: 1136

Patron: Rakouska, početných rodin, vzýván ve spojení s umíráním dětí

Atributy: kníže ve zbroji, korouhev s orly, markraběcí klobouk, model kostela v ruce

Životopis

Pocházel z rodu Babenberků v Dolním Rakousku. Asi ve 22 letech, r. 1095 se po otci ujal vlády jako Leopold III. O deset let později se oženil s dcerou císaře Jindřicha IV., s níž měl potom 18 dětí. Vynikal zbožností, láskou k církvi a laskavostí k poddaným. Zakládal chrámy a kláštery, hájil zájmy církve. Byl moudrým a zodpovědným panovníkem, vzorným manželem i otcem. Po smrti Jindřicha V. se mohl stát císařem, ale odmítl to. Pohřbený je v Klosterneuburgu.

Der heilige Leopold.

Narodil se údajně 29. 10. 1073 v Melku (česky Medlík, v té době rozsáhlý hrad se sídlem benediktinů a možná proto se někde má zato, že místem narození mohl být Gars vzdálený 65 km) v Dolním Rakousku při Dunaji jako syn markraběte Leopolda II. Babenberského a Idy z Formbachu. Byl vychováván na hradě, kde se učil tomu, co se u šlechticů předpokládalo, a na jeho výchovu měl výrazný vliv biskup Altman z Pasova. V roce 1095 Leopold III. převzal otcovu vládu v Rakousku. V následujícím roce pomáhal zabezpečit křížácké tažení do Palestiny, jehož cesta po Dunaji vedla pod hradem. Později, když se kolem r. 1103-4 chystala další křížová výprava, měl sice Leopold zájem se jí zúčastnit, ale pro nedodržení slibu Jindřicha IV.

vznikly místo cesty rozbroje a schylovalo se k bojům, v nichž Jindřich V. chtěl porazit otce a kterých se Leopold odmítl zúčastnit. Následoval ho i jeho švagr Bořivoj II. a vojska se nakonec pokojně rozešla.

Leopold se pak 1. 5. 1106 v medlickém kostele oženil s Anežkou Sálskou (ovdovělou dcerou Jindřicha IV.) a odešli spolu na nový hrad na Lysé hoře. Časem spolu měli 18 nebo 19 dětí, z nichž 7 v útlém věku zemřelo.

Jmenovitě bývá proto uváděno 5 synů a 7 dcer. Biskup Ota z Freisingu je jedním z jejich synů.

K založení prvního kláštera brzy po jejich svatbě se traduje legenda o Anežčině závoji, který jí od hradu na Lysé hoře odnesl vítr, když manželé společně uvažovali, které místo by pro klášter bylo nejvhodnější. Závoj našli, až když si po 23 dnech vyjeli na lov a v místech jeho objevení pak založili klášter augustiniánských kanovníků. Leopold později (r. 1114) postavil větší chrám s klášteřem pro řád sv. Augustýna v Klosterneuburgu u Vídně a v roce 1134 v úvalu u Vídeňského lesa postavil další klášter Sv. Kříže pro cisterciáky. Přispěl i k založení kláštera v Mariazell. Vykonal také mnoho dalších dobrodiní pro církev. Byl označován za spravedlivého a dobrotivého knížete, který byl ochráncem dobrých a postrachem zlých lidí. Pomáhal chudým a jako ochránce církve nedovoloval příkoří. Přes svůj příbuzenský vztah k císařskému dvoru byl vždy v konfliktech mezi mocí světskou a duchovní při papeži. Zejména se jednalo o investituru - obsazování církevních míst a v roce 1100 podřídil papeži klášter v Melku. Byl citelem Panny Marie i sv. Anny.

Po uvěznění Bořivoje II. Jindřichem V. v témž roce 1100, vzal Leopold III. Bořivojovu manželku Helbirgu i s dětmi k sobě na hrad na Lysé hoře na celou dobu věznění švagra a s patřičnou pohostinností. Po 20 let se Leopoldovi dařilo udržovat mír, až r. 1117 a v roce následujícím byl donucen chopit se zbraní na ochranu a záchranu země proti kořisti chtivým Maďarům, které přilákalo zvelebené území mezi řekami Enží a Litavou. Při druhém tažení uherského krále Štěpána II. se Leopoldovi na pomoc přidalo i vojsko z Čech a zvítězili.

Po smrti Jindřicha V. byl v roce 1125 v Mohuči navrhován za krále se dvěma dalšími knížaty především Leopold II., ale ten královskou hodnost jednoznačně odmítl. Nejen pro svou pokoru, ale zvláště pro vědomí nepřátelství v rodině Jindřicha V.

Mírumilovného panovníka, vzorného manžela a otce přežilo z velkého počtu jen 11 dětí, z nichž se jeho nástupci stali Leopold IV. a Jindřich II. (Jasomirgot), který sídlo z Lysé hory přeložil do Vídně. Tak položil základ pro vzrůst Vídně do budoucí podoby velkoměsta.

Leopold III. se v 63 letech, po 40letém panování, začal připravovat na blížící se smrt, k níž došlo 15. 11. na Lysé hoře. Již za života mu bylo přidáno jméno Pius, které ve svém významu znamená „zbožný“. Jeho ostatky byly uloženy do krypty kláštera v Klosterneuburgu.

Kanonizován byl 6. 1. 1485 papežem Inocencem VIII. V roce 1663 byl prohlášen za patrona celého Rakouska. V té době rozšířil jeho úctu císař Leopold I

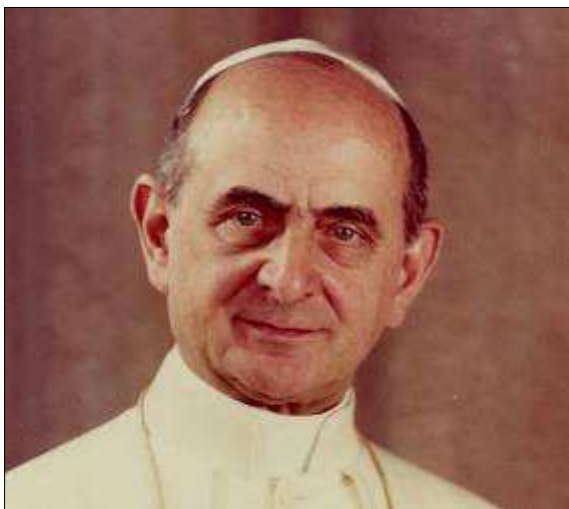
Perokresby jsou z knihy Leben der Heiligen Gottes, vydané v roce 1880

Připravila Marie Ohrálová

Kanonizace Pavla VI. arcibiskupa Romera a dalších čtyř blahoslavených 14. října 2018

Očekávané svatořečení papeže Pavla VI. a salvadorského arcibiskupa Oscara Arnulfa Romera proběhlo 14. října 2018 na Náměstí sv. Petra, v době konání Biskupské synody věnované mladým lidem. Kromě papeže Montiniho a salvadorského učedníka budou toho dne zapsáni mezi světce také dva italsí diecézní kněží: Francesco Spinelli, zakladatel Institutu sester adorátorek Nejsvětější Svátosti, a Vincenzo Romano; a dvě zakladatelky ženských řeholních kongregací: německá řeholnice Marie Katherina Kasperová, zakladatelka Institutu chudých služebnic Ježíše Krista, a Španělka Nazaria Ignazia od Sv. Terezie od Ježíše, zakladatelka Kongregace misijních sester, působících v Latinské Americe.

Giovanni Battista Montini (Pavel VI.)

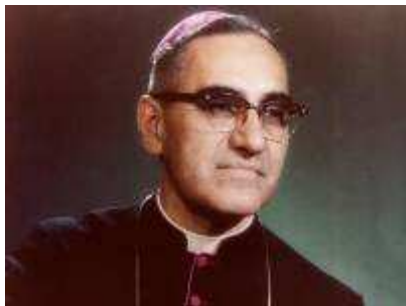

Giovanni Battista Montini se narodil ve městěčku Concesio nedaleko severoitalské Bressii 26. září 1897. Na kněze byl vysvěcen 29. května 1920. Od samého počátku byl určen pro diplomatickou dráhu. Na milánský arcibiskupský stolec dosedl v roce 1955, tři roky před tím, než jej Jan XXIII. jmenoval kardinálem. Petrovým nástupcem byl zvolen 21. června 1963 a

přijal jméno Pavel VI. Jeho prvním úkolem bylo předsedat a dovést do konce probíhající II. vatikánský koncil. Po jeho skončení se s velkou odvahou a v situaci neméně velkých nesnází oddal uvádění závěrů tohoto sněmu do života církve. Napsal sedm encyklik, uskutečnil devět apoštolských cest mimo Itálii a s úspěchem pěstoval ekumenické vztahy. Do dějin vstoupila zejména jeho setkání s představiteli Pravoslavné církve a anglikánů. Závěrečné období jeho života poznamenaly vnitrocírkevní spory o realizaci koncilu a vražda jeho blízkého přítele, italského politika Alda Mora. Zemřel v papežské rezidenci v Castel Gandolfu 6. srpna 1978.

Oscar Arnulfo Romero y Galdámez

Arcibiskup San Salvadoru Oscar Arnulfo Romero se stal jedním ze symbolů latinskoamerické církve stojící na straně chudých a utlačovaných. Narodil se 15. března 1917 ve městě Ciudad Barrios ve východním salvadorském departamentu San Miguel. Na kněze byl vysvěcen 4. dubna 1942 a v roce 1977 jej papež Pavel VI. jmenoval

arcibiskupem hlavního města San Salvadoru. Jako pastýř zvolil střízlivý životní styl a obýval místnosti určené hlídači špitálu pro nevyлéčitelně nemocné. „Ve jménu Božím a lidu, jenž trpí, vás prosím a žádám, v jménu Božím vám nařizuji: ustaňte s represí!“ - vyslovil 23. března 1980 ve svém posledním kázání v katedrále. Den nato v kapli špitálu, kde právě sloužil mši, padl za oběť nájemného vraha. Jeho poslední slova zněla: „Ať nás toto obětované tělo a tato krev obětovaná za lidi pobízí, abychom i my vydali své tělo a svou krev bolesti a utrpení jako Kristus, nikoli pro nás samé, ale proto, aby přinesly našemu lidu plody spravedlnosti a pokoje.“

Francesco Spinelli

„Čerpat horoucí lásku ze slavené a adorované eucharistie, abychom ji přinášeli nejchudším z našich bratří“. Tak formuloval smysl Institutu sester adorátorek Nejsvětější Svátosti jeho zakladatel Francesco Spinelli (spolu s Caterinou Comensoli). Narodil se v Miláně 14. dubna 1853 a vysvěcen byl 17. října 1875.

Svůj život poznamenaný mnoha zkouškami prožil ve znamení naprostého odpouštění, protože – jak říkal – ve chvíli, kdy se ocitneš před nepřítelem, lze uplatňovat jediné „pomstu nekonečné lásky“. Zemřel 6. února 1913.

Vincenzo Romano

S osudy svého rodného města Torre del Greco, přiléhajícího dnes k rozrostlé neapolské aglomeraci, je spjat úděl dalšího italského diecézního kněze, který bude svatořečen letos 14. října. P. Vincenzo Romano se narodil 3. června 1751. Po ničivé erupci Vesuvu v roce 1794 nasadil všechny své síly pro materiální a morální rekonstrukci svého města a kostela Svatého

Kříže, tehdy jediné městské farnosti. Při hledání stále nových metod, jak se přiblížit k věřícím, rozvinul zvláštní misijní praxi, kterou nazval podle druhu rybářské sítě „vatka“ (italsky „sciabica“). S křížem v ruce přicházel ke kolemjdoucím nebo k lidským přístřeším a v krátkém kázání promlouval, jak jej Duch svatý v dané chvíli inspiroval. Často se objevoval v roli zprostředkovatele a tišitele konfliktů, které povstávaly mezi rejdaři a rybáři, kteří se mnoha riziky vydávali lovit korály. Zemřel 20. prosince 1831.

Marie Katherina Kasperová

Katherina Kasper se narodila v německé vesnici Dernbach 26. května 1820. Institut Chudých služebnic Ježíše Krista (Ancillae Domini Jesu Christi : ADJC; lidově: také Dernbacher Schwestern) datuje své počátky do roku 1845, kdy začíná v řeholním duchu žít a sloužit nejchudším spolu s několika společnicemi. O tři roky později na svátek Nanebevzetí otevřela dům pro chudé z rodné vsi. V dalších letech matka Marie Katharina otevřela mnoho dalších domů rovněž v zahraničí, sloužících zejména německým přistěhovalcům. Do roku 1945 spravovaly tyto sestry také klášter a sirotčinec v Praze. Zemřela 2. února 1898.

Nazaria Ignazia od sv. Terezie od Ježíše

Nazaria Ignazia March Mesa, jak zní občanské jméno další zakladatelky řeholní kongregace, se narodila v Madridu roku 1889. Řeholní povolání objevila při cestě se svou rodinou do Mexika. Po návratu do vlasti absolvovala noviciát a v roce 1908 se vydala do Latinské Ameriky na misie v Bolívijském Oruru. V roce 1920 během duchovních cvičení přichází s úmyslem založit novou kongregaci, která má být „křížovým tažením lásky, jež objímá celou církev“. Zakládá ji 16. června 1925 pod jménem Misijní sestry papežského křížového tažení. Nová řeholní rodina se zaměřila především na podporu sociálního a pracovního postavení žen. V roce 1938 přesídlila matka Nazaria Ignazia do Argentiny, kde založila mnoho institucí pro mladé a chudé. Zemřela v Buenos Aires v roce 1943.

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ V DUŠIČKOVÉM TÝDNU

POSLEDNÍ DOPIS

Tento dopis našla zdravotní sestra v nemocnici pod polštářem mladíka, který krátce před tím zemřel.

„Drahá maminko, už několik dní se mi nedaří sedět na posteli déle než půl hodiny a po zbytek dne zůstávám nehybný. Srdce už odmítá dál pracovat. Dnes brzy ráno řekl profesor něco jako „být připravený“. Ale na co? Je těžké umírat tak mladý! Musím být připraveny na to, že na začátku týdne budu už mrtvý. A připravený nejsem. Bolesti jsou stále nesnesitelnější,

ale opravdu nesnesitelné se mi zdá to, že nejsem připravený. Nejhorší je, že když pozoruji nebe, je tmavé. Přichází noc, ale nade mnou nesvítí žádná hvězda, na kterou bych se mohl soustředit. Maminko, nikdy jsem nemyslel na Boha, ale teď cítím, že existuje něco, co neznáme, něco záhadného, síla, do jejíchž rukou klesáme a které se musíme zodpovídat. A mě souží to, že nevím, kdo to je.

Kdybych ho tak znal! Vzpomínáš, maminko, jak jsi s námi dětmi chodívala lesem, ve tmě, která byla stále větší, naproti tatínkovi, když se vracel z práce? Pokaždé jsme utíkali napřed a najednou jsme zjistili, že jsme sami. Ve tmě se k nám přibližovaly kroky – jak velký strach jsme měli z těch neznámých kroků! A jakou jsme měli radost, když jsme poznali, že jsou to kroky našeho tatínka, který nás má rád.

A teď, když jsem sám, slyším znovu kroky, která neznám. Proč je nepoznávám?

Naučila jsi mě, jak se mám oblékat a jak se mám v životě chovat, jak mám jíst a jak překonávat těžkosti. Starala ses o mě a všechny ty starosti tobě nebyly na obtíž.

Vzpomínám si, jak jsi na Štědrý den chodívala s námi dětmi na půlnoční mši. Vždycky jsi nás vychovávala k poctivosti. Ale tohle všechno se teď v mém případě rozpouští jako sníh na slunci.

Proč jsi nám říkala tolik věcí a nikdy jsi nám nemluvila o Ježíši Kristu? Proč jsi mě nenaučila rozeznávat jeho kroky, abych byl schopen rozpoznat, jestli to on ke mně přichází této poslední noci a v osamělosti smrti? Abych věděl, že ten, který mě očekává, je Otec!

Kéž bych mohl zemřít jinak.....“

„Milý Bože, proč jsi nezachránil malé děvčátko, které zabili přímo ve třídě? S uctivým pozdravením znepokojený student.“

Odpověď: „Milý znepokojený studente, nesmím vstupovat do škol. S uctivým pozdravením Bůh.“

„Psům a Bohu vstup zakázán,“ tak zní nejrozšířenější upozornění.

PRO ZASMÁNÍ

Dobry obraz nemáte a mít nebudete, protože jste si koupila mikrovlnou troubu.

Tetička byla na pouti a chtěla si koupit u stánku obrázek svatého Martina. Prodavač jej neměl a tak se jí snažil podstrčit obrázek svatého Floriána. „Ale to není svatý Martin,“ namítala tetička, „vždyť nemá koně.“ „Ale je to svatý Martin,“ snaží se jí přesvědčit prodavač, „koně má za rohem a jde mu s putýnkou pro vodu.“

Po pěti hodinách strávených ve frontách na úřadech a jednáním s otrávenými, mizerně placenými úředníky se unavený muž vydal do supermarketu koupit synkovi baseballovou pátku. U pultu se ho prodavačka ptá: „Budete platit kartou, nebo hotově?“ Muž našťavaně vyhrkne: „Hotově!!!“ Pak si uvědomí, že ta prodavačka si takové chování nezaslouží a vysvětluje: „Promiňte, strávil jsem celé dopoledne pobíháním po úřadech...“ „Nic se nestalo... Chcete tu pátku zabalit, nebo se tam ještě vracíte?“

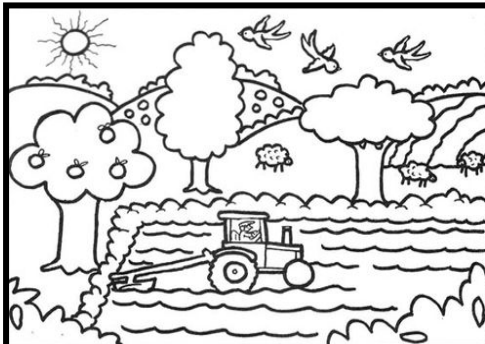
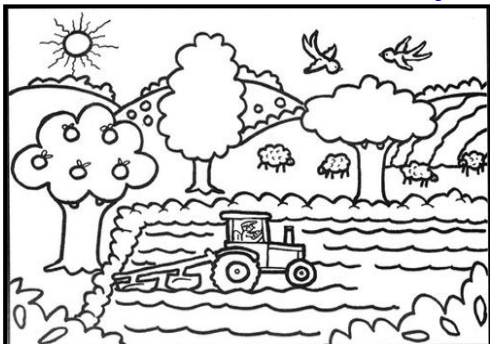
Rada zkušeného zpovědníka: „Když nemůžeš večer usnout, tak zkus místo počítání oveček raději promluvit s pastýřem.“

(Z knihy *Nezbedův humor*)

Připravila Marie Ohřálová

Nedělníček dětem

Najdi 8 rozdílů

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA

Lidová pranostika: Svatá (tajenka) se sněhem přilétá.

1	2	3	4	5	6	7
V	V	V	V	V	V	V

1. nerozhodný
2. pěší túra
3. málo horký
4. drobný pták
5. vyrobený z ovčího rouna
6. hlídač u vchodu
7. česká řeka

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“, v kostele, nebo zašlete emailem

nas.nedelnicek@seznam.cz

do neděle 25. listopadu

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „ZELENINA“

Soutěže se zúčastnilo celkem 9 dětí. Z Dolního Benešova 1, ze Zábřehu 5. V krabičce byly 3 odpovědi a 3 odpovědi přišly na email.

1. cena - DVD – Král David-**Tereza Janíková** 10 let – Zábřeh;
2. cena – Knížka- Biblické příběhy hrou – **Oliver Bohdal** 9 let - Zábřeh;
3. cena – keramický suvenýr -**Julie Halfarová** 2. C - Zábřeh

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na listopad 2018

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	5.11.	17.30	Za Gertrudu Jiřkovou, manžela a všechny duše v očistci	
Út	6.11.	6.30	Za + Martu Krzikalovou, manžela, rodiče, sestru...	
St	7.11.	17.30	Poděkování za 40 let spol. života s prosbou o b. požehnání...	
Čt	8.11.	17.30	Za živou rodinu, + rodiče a bratra	
Pá	9.11.	Záb 16.00	Za Jakuba Pačku, manželku, dvě vnučky a dvoje rodiče + Pieta	
So	10.11.	7.00	Za + Františka Heheisela – měsíční	
Ne	11.11.	7.00	Za živé a + farníky	Krmáš
Ne	11.11.	Záb 8.30	Za dvoje + rodiče, manžela a tři bratry	
Ne	11.11.	10.00	Za Arnošta Peřicha, rodiče z obou stran a ochranu P.Marie...	Krmáš
Po	12.11.	17.30	Za Ignáce Prchalů, dceru a nemocnou osobu	
Út	13.11.	6.30	Za živé a + farníky	
Út	13.11.	Záb 17.30	Za dvoje + rodiče, za Petra Slaninu a za živou rodinu	
St	14.11.	17.30	Za + Ursulu Frýzovou – měsíční	
Čt	15.11.	17.30		
Pá	16.11.	ČK 16.00	Na poděkování za 80 let života, za + manžela a duše v očistci	
So	17.11.	7.00	Za živou a + rodinu u příl. 50 let společného života	
So	17.11.	10.30	Za biřmovance a jejich kmotry	Biřmování
Ne	18.11.	7.00	Za + Josefa Kubíka – výroční	
Ne	18.11.	Záb 8.30	Za Antonína Balarina, švagra Josefa, dvoje rodiče a živou rodinu	
Ne	18.11.	10.00	Za + Josefa Kokeše (ned.80 let), za + manželku Edeltraudu...	
Po	19.11.	17.30	Za + Jindřicha Struže (ned.65 let) s prosbou o b.požehnání pro...	
Út	20.11.	6.30	Za živé a + farníky	
St	21.11.	17.30	Za Františka Kozelka, dvoje rodiče, přízeň a duše v očistci	
Čt	22.11.	17.30	Za manžele Hartošovy, syna a živou rodinu	
Pá	23.11.	Záb 17.30	Za Janu Sobkovou, manžela, syna a dvoje rodiče	
So	24.11.	7.00	Za Lenku Švarcovou, Emericha Kozla, manželku, sestru a + r...	
Ne	25.11.	7.00	Za + rodiče Jana a Annu Kalužovy a + děti	
Ne	25.11.	Záb 8.30	Za Bruna Reichla, manželku, dva syny a dvoje rodiče	
Ne	25.11.	10.00	Za členy Živého růžence – A	
Po	26.11.	17.30	Za + Jana Kušníera a manželku	
Út	27.11.	6.30		
St	28.11.	17.30	Za + rodiče Pavla a Adélu Hnilkovy a dva zetě	
Čt	29.11.	17.30	Za Aloise Buhlu, manželku a živou rodinu	
Pá	30.11.	Záb 17.30	Za Güntera Nardelliho – výroční	
So	1.12.	7.00	Za + Marii Moravcovou (ned.80 let), dva manžely a příbuzenstvo	
Ne	2.12.	7.00		1.adv.n.
Ne	2.12.	Záb 8.30	Za Aleše Harasima, otce, duše v očistci a požehnání pro živou r.	1.adv.n.
Ne	2.12.	10.00	Za živé a + farníky	1.adv.n.

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI LISTOPADU

Sbírka na OPRAVY – neděle 11. 11. 2018

Sbírka DEN BIBLE

– odesílá se celá pro potřebu České bibl. Společnosti a Českého katolického bibl. Díla – neděle 18. 11. 2018

Hubertská mše svatá v Zábřehu v neděli 7. října 2018

**At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle.**

Římskokatolická farnost
Dolní Benešov

vás zve na

Svatomartinský koncert

v neděli 11. listopadu 2018

v kostele sv. Martina v Dolním Benešově

v 16:00 hodin

vystoupí: **Pěvecký sbor
města Vrbna pod Pradědem, z.s.**

dirigují:

Leoš Sekanina

Josef Friedl

klavírní doprovod:

Eva Matelová

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22
Přípravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová
email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webová stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
vychází první nedělí v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E19917